

vil det vise sig, at det er en modfat Erfaring, han vil gjøre. Dog det er ikke alene denne Feil, jeg finder ved Fællesforsatningen. Der er en stor Feil, som det har undret mig hidtil ikke er bleven stærkere paaberaabt af Nogen. Det er den, at Rigsraadsmedlemmerne skulle have en aarlig Løn af 500 Rdlr. Jeg seer heri en meget mislig Bestemmelse. Jeg troer, at det vil blive vanskeligt for en saaledes sammensat Forsamling at hævde den tilbørlige Værdighed, den tilbørlige Anseelse lige overfor Folket og ligeoverfor de lønede Embedsmænd; men Bestemmelsen bliver dobbelt skadelig, naar den sættes sammen med Delegationen af Rigsdagen, thi derved vil den tilige — det er min fulde Overbeviisning — faae en meget skadelig Indflydelse paa hele Rigsdagens Virksomhed og Stilling, og jeg lægger særdeles megen Vægt paa, at Rigsdagen, efterat Fællesforsatningen er kommen istand, dog skal beholde en meget betydelig Indflydelse og derved tillige bevare sin Anseelse. Denne vil den i høj Grad risikere at miste, naar det staaer i dens Magt saaledes at vælge atten lønede Embedsmænd; det anseer jeg for meget skadeligt, og det er desværre en af de Bestemmelser i Forsatningsudkastet, som det vil blive meget vanskeligt at faae rettet. Blandt andre Mangler, man har gjort opmærksom paa ved Fællesforsatningsudkastet, er ogsaa dem, der angaae den constitutionelle Myndighed, men disse lægger jeg ikke videre Vægt paa; dersom der ellers bliver Liv og Sundhed i Forsatningen, ville disse og lignende Mangler kunne rettes og maae nødvendig rettes. Skjøndt det nu ikke er min Sag at forsvare dem, maa jeg dog udhæve, at det danske Element i Forsamlingen er givet den Ret, der tilkommer det i den danske Stat, og dette ene Moment opveier for mig flere meget store Ulemper. Jeg skal hertil føie en praktisk Virkning, som jeg haaber Fællesforsatningen vil faae med Hensyn til Slesvig — et Punkt, som jeg nok veed er farligt at røre ved — den nemlig, at den vil give den danske Statsstyrelse en større Indflydelse paa de slesvigiske Forhold; der vil forhaabentlig blive en større Samvirken mellem disse tvende Landdeles Bestyrelse, saa at naturligviis den sles-

vigste Bestyrelse ogsaa vil være til Gavn for os, vil faae større Indflydelse paa den danske Statsstyrelse.

Jeg troer, at denne Omstændighed for Tiden har en temmelig stor praktisk Betydning, jeg troer, at der er flere her i Salen, der lægge Vægt paa dette heldige Forhold. Forøvrigt er det naturligviis ikke selve Forsatningens Bestaaenhed, som gjør, at jeg tilraader at sige Ja til den, men det er Stillingen, den hele Situation, som den for Tiden er, og det forekommer mig, at der kun hører overmaade ringe Forudseenhed til at indsee, at hvad der ligger bagved et Nei, er noget meget farligt og noget meget skadeligt. De, som ivrigt forsvare at sige Nei, og Nogle af dem have sagt det aldeles bestemt, de foretrakke Forordningen af 26de Juli f. A. for det fremlagte Forsatningsudkast, kun med en meget ringe Modification (Æscherning: Nei, med stor Modification), ja, med den Modification, at de Kongevalgte bleve færre, og at Forsamlingen fik nogen større Indflydelse paa de finansielle Forhold, hvilket jo kunde være meget godt, hvad ogsaa jeg indrømmer, de maae nu sige dette Nei, men jeg forstaaer mig ikke paa, hvorledes de samme Mænd, som for ikke lang Tiden siden erklærede, at de i Forordningen af 26de Juli faae en Forbrydelse, for hvilken de endogfaa troede at burde sætte det forrige Ministerium under Rigsretsanslage, at de, som saaledes fordømte denne Forordning, nu kunne sige, at de ville foretrække den for dette Udkast; det er og bliver for mig en Gaade, som jeg ikke skal forsøge paa at løse. Altsaa, denne Forordning ligger bag vort Nei, og indrømmes dette af de Herrer, at den ligger bagved og er at foretrække, saa vil naturligviis Følgen heraf blive, at det nuværende Ministerium ikke kan tænke paa at gennemføre den, og naar altsaa Statsstyrelsen kom i andre Hænder, er det ganske klart, at alle de, der ere den nuværende Tingenes Ordens Fjender, der ere Fjender af Rigsdagen, af hele den constitutionelle Udvikling her i Landet, og de ere Mange og have Indflydelse i Kredse, hvor det ikke er Mange af os givet at kunne naae hen, at de med megen Styrke ville udhæve, og med ikke ringe